

Tématem následující práce je románová tvorba Michela Houellebecqa pojímaná ve dvojím kontextu – v kontextu negativního humanismu a nového realismu, který se projevuje v současném francouzském románu. Pracovní hypotézou je teze o spojitosti nového realismu a negativního humanismu v opětovném zájmu o svět společenských jevů, v obavách o jeho stav i v antropologickém a existenciálním zkoumání lidského údělu.

V prvních dvou kapitolách se pokusíme vytyčit základní body této spojitosti, jak v souvislosti s tradičním realismem, tak ve vztahu k současné realisticky zaměřené románové tvorbě (Dubois, Beigbeder, Duteurtre, Quintreau). Třetí kapitola je věnována formální výstavbě Houellebecqových románů, analýze jejich intertextových odkazů a ve své druhé polovině také popisu paralel a inspirací, jež spojují Houellebecqovy romány s autory klasické realistické tradice (Balzac, Flaubert, Zola) a s Célinem. Po tomto zařazení do kontextu současného i literárně historického se ve čtvrté, závěrečné, kapitole zaměříme na způsob, jakým se negativní humanismus projevuje především v románové antropologii Michela Houellebecqa, a na jeho inspiraci (Schopenhauer, Baudelaire).